

SETMANARI IL·L·STRAT DE LITERATURA NOVA S Y ANUNCI S

Dedicat ab preferencia al desenvol·lo de la vida teatral de Catalunya

SURT LOS DISSAPTES

Director: D. JOAN BRU SANCLEMENT

REDACCIÓ Y ADMINISTRACIÓ:
Carrer de las Cabras, 13, segón.
Bussó a la escola.

PREUS DE CADA NÚMERO:

Número corrent.. . . 0'10 Ptas.
» atrassat. . . . 0'15 »
» » pera
los no suscrits. . . . 0'20 »

PREUS DE SUSCRIPCIÓ:

En Barcelona. Ptas. 2 trimestre.
Fora ciutat. . . » 2 »
Extranjer y
Ultramar. . . » 10 l' any.

AVIS

Se conceleix un plasso de vuyt dias para l' encuadernació de cualsevol de las obras publicadas en lo folletí.

Las condiciones son las de costum.

L' ACTE DE RIPOLL

L' solemnitat de la restauració del antich monastir de Ripoll, s' ha celebrat ab pompa extraordinaria, tal com l' acte en sí requeria per lo pensament religiós que enclou y per los venerables recorts històrics que lo sagrat cenobi catalá guarda.

Tots los diaris locals han ja descrit punt per punt los festeigs populars y las funcions de iglesia allí efectuadas; escusat es, donchs, que naríem lo que ja ha dit tothom.

Nos fixarém nosaltres en la importancia catalanista que puga revestir y en los actes de catalanisme allí efectuats.

Convé recordar en primer terme que s' ha vingut donant caràcter catalanista á las preparatorias de la festa ripollésa y que hi va assistir casi en corporació *La Lliga de Catalunya*.

Donchs be; miremo com vulguém, la nota tónica de las festas de Ripoll, ha sigut la ceremonia religiosa, per un costat y un grandíós aplèch de recreo popular, per altre. Lo colorit patriòtic autonomista, no hem sabut pas véarerli. Y es natural que aixís fos. La restauració del monument de Ripoll s' ha dut á terme perque ofería la doble ventatja de poderse ab ella lluhir com á espanyols unitaristas y com á regionalistas d' un regionalisme manso, desbrossat de perills y de compromisos.

Los personatjes coneguts com á catalanistas y que á Ripoll assistiren com á tals, no van passar de representar un paper secundari en la manifestació y proba lo que dihém, lo fet de que la sessió literaria organizada per ells en lo cassino ripollés, deixés de ser considerada com element principal de programa.

Nosaltres aplaudim la restauració feta, per lo valor artístich de la joia restaurada, exemplar raríssim llegat per nostres ascendents y també la celebrém com recort de temps passats, pero no creyém que lo monument renovat, sia la casa payral del nacionalisme catala modern.

Nos va, no obstant, bé, que hi hagi qui present l' acort de grabar en marbre y bronce las

paraulas del Il·lustríssim Dr. Murgades, lo fassi sopidari d' ellas, puig com més fonda sia la divisió de principis que separi als catalanistas mes se robustiran abdos camps y podrá ferse treball de més profit.

La associació que de dret natural debía en l'acte present dur lo bàcul de la manifestació, era lo *Centre Excursionista de Catalunya*, societat que, si registra los anals de una de las que l'han donat vida, trobará datos lluminosos respecte á la iniciativa efectiva en los traballs de conservació y restauració del monastir Benedictí, sepulcre dels primers soberans de Catalunya.

J. S.

IPOBRE MANRICHI

En una cambra senzilla
 d' un rónoch y alta castell,
 s' hi veu un pobre donzell
 qu' alguna pena l' humilla.
 Pensatiu tot lo jora passa,
 no te gana ni delit,
 y 'l seu rostre es tan marcit
 que sembla paper d' estrassó.
 ¿Qui es aquest jovinet
 que trist y abatut está?
 A un patje vaig preguntá,
 y va dirme sens recel:
 —Lo donzellet en cuestió,
 es un senyoret molt rich...
 ¿No 'l coneix? Es en Manrich,
 lo fill del senyor Baró.

¡Pobre Manrich! Promés era
 ab la compteseta Flóra,
 qu' es una bella senyora
 que vivia á Esparraguera.
 Cada dia éap al tart
 junts á passejar anavan;
 y 'ls vespres d' hivern passavan
 sentats á prop de la llar.
 Pero un dia al dematí
 al despuntarne l' aurora,
 per orde de donya Flóra,
 dos criats varen vení.
 Y presentant un sarró
 van dir ab tota catxassa
 que hi davan una carbassa
 pel fill del senyor Baró.

Era bonica y gemada
 y de forma encantadora,
 la carbassa, que, per Flóra,
 fou á Manrich regalada.
 Al veurela, —¡Ob, negra estrellal
 va exclamar ell tristement,
 y va tancarla al moment
 dintre d' una caixa vella.
 Mes per có la benhauransa
 no s' ausentá del seu cor,
 puig de son antich amor
 encara tenia esperansa.
 Y, ab extranya devoció,
 cada jorn, quan se llevava
 la carbassa visitava
 lo fill del senyor Baró.

Pero un dia per dissort,
 lo Baró del Cascabell,

qu' es lo pare del donzell
 y d' aquest castell senyor,
 va treure de la caixa
 la carbassa, qu' en Manrich
 visitava sens fatich
 cada mati una estoneta,
 y la entregá á una criada
 á qui va dir sens embrolla:
 —Tira eixa carbassa á l' olla
 qu' es cosa que á mi m' agrada.—
 Y 's va menjá 'l carbassó
 lo mateix qu' un pagés rústich;
 y desde llavors viu mústich
 lo fill del senyor Baró.

J. BACH GENARO.

Un de Ripoll

LA CAPTA

Son las dotze de la nit. Los carrers de la ciutat estant completament desembrassats; sols algún qu' altre taul que deu haver perdut la clau... per las butxacas, va fregantse per las parets, espahorit pel fret y la pluja que ab seguit monótono xiu xiu, arruixa la terra. Lo vent, ab los seus capbussos vá agombolant la fullaraca que 'l rigor del temps ha despenjat dels arbres y regoifant ab ímpetu infernal, ha apagat tots los fanals quedant la vía pública com una gola de llop.

Per la finestreta d' un quint pis ne surt, ab melancólica entonació un raig de llum que, ni te forsa pera reflectarse en la paret d' enfront. En la penombra, se distingeix la silueta del sereno que ab lo fanal encarat al ángul d' una porta, s' aixupluga del temporal del millor modo possible.

De sote s' ou un crit esgarriós de: —¡Espós meu!
 Després, plors, crits de clemencia y d' auxili.

Lo sereno, com mogut per un ressort, se dirigeix al lloch d' hont prevenen aquellas exclamacions. Una dona, esferehida, treu lo cap per aquella finestreta y, posantse la mà, fent cassola, prop de la boca, se posá á cridar ab veu fosca y afligida:

—¡Serenol... Biell... Pujéu desseguida per l' amor de Deu.

—Rosa... Roseta. ¿Qué hi ha de nou?...

—Ay, anéu á buscá un metje que l' Antón se 'ns en vá per moments.

Lo sereno s' apressura pel galeno que ja altras nits havia anat á buscá, mentres la naturalesa, igual qu' un nin rebech, segueix fent de las sevas.

Los vehíns, apesar d' haver sentit tots aquells plans, ni 's mouhen del llit. És clar: Com que 'l moribunt es un pobre!... ¡Un pobre que no te res més per deixar sinó llágrimas!... ¡Quánt egoisme!...

*
**

Al arrivá lo metje, l' Antón ja estava á las darrietas de la seva vida. La seva esposa, ab un llumet d' oli, va corre á obrir la porta de la escala al punt que va sentir lo trepitj del facultatiu que ab tanta febre esperava.

—Senyor Cárlos, cuiti... cuiti que no hi serém á temps. Aixís que 'l metje vá entrá á l' arcoba hont jeya 'l moribunt, al moment, sols ab un cop d' ull, va coneixe que no tenia cura.

—Es inútil tot lo que 's fasse; no hi ha salvació er éll. Los auxiliis de la ciencia.. son completament ficients,—va dir ab feccici sentiment; prosseguint després ab paraulas de consol y resignació:—Paciencia... Es lo camí que tots hem de fer. Resignarse. No s' ha pogut més... Lo malalt era de mort.

—¡Espós meu!! - va interrompre ab deliri la desgraciada muller, y 'l moribunt, exhalant l' últim badall boy fent una petita contursió, quedá sens vida als brassos d' aquella virtuosa dona.

Lo Sr. Cárlos se va despedí y, depressa, empaytat pel vent y l' esperit de conservació, va corre cap á casa seva; deixant á aquella pobre gent en mitj d' un quadro lo més desconsolador y patétich

*
**

Al endemá 'l matí, algún qu' altre vehí va pre sentarse á donar consols á la viuda, que, en un mar de llágrimas, voltada de miseria y d' un parell d' infants, impassibles, per la seva molta ignocencia, preguntavan ab indescriptible puerilitat y candor: —Mama, mama: ¿per qué ploras?—contestantlos ab lo llenguatge del ánima; ab profons sospirs y ardor rosos petons.

—Cóm ho faré, Deu meu, cóm ho faré!! En tot casa no tenim ni un xavo partit pel mitj per poguer donarsepultura al infortunat Antón que tant estimava. Oh, Verge Sagrada!

—No ploris, Roseta, no ploris, va interrompre un vell del quint pis, boy tocant las galtonas als pobres infants.

—Mira, si tu vols, jo y la dona anirém per tot lo vehinat á fe una capta, pera recullir lo necessari per enterrar al teu marit. ¿Qué 't sembla?...

—Feu lo que vulguéu. Com us sembli, Joanet. Us ho agrahiré molt.

*
**

En Joanet y la seva dona, guiats pels seus bons sentiments, van seguir de casa en casa tot lo vehinat, impetrant clemencia pel terrible estat en que 's trobavan la Rosa y 'ls seus tendres fills.

—Ave María.

—Quí ha?... Qué volia?...

—Podrian donar alguna coseta per minvá la desgracia de la viuda que?...

Ningú deixava acabarli la seva fúnebre peroració.

—Las cosas van tan malament...

—Mirís qué lliurará...

—No podém; no sabém que dirli.

Tothcm contestava si fá ó no fá lo mateix.

Las donas, las més batxilleras y buscadoras de rahons, aquellas escalfa pedriscos que suplino lo cárrech dels municipals no 's mouhen en tot lo día del carrer, ab la seva llengua verinosa, més afilada qu' un fibló de serp; sense gens de sentiment ni respecte, ab la peculiar flemma y poca vergonya que las caracteriza, barbotejavan per tot del següent modo:

—Podém ferli caritat, á aquella gandula y llami nera. Si no 'n te que 'n busqui; porque se 'ls gastava quan lo seu home era viu. Bona setmanada guanyava.

—Ab menos tenim de passá á casa y som més qu, ells.

—La malgastadora. Ay, no, no; gent aixís no 'm fan llástima.

—Com que no 's recordan de Santa Bárbara, fins que trona... Sí, fillas, sí; al cul del sach se troban las engrunas...

—S' ha de tenir enteniment y estarse de moltas cosetas...

—Jo també 'l tinch un bon paladá... pero me faig la llesca. Ella, la Rosa, sempre comprava uns pal pissos!... que no hi ha cap senyó que se 'ls menjí!...

Y en Joanet y la seva dcna, ab la ánima conster nada, anavan recorrent tot lo vehinat sense po guer recullir ni un xavo.

A la tenda li contestavan que prou deutes que la Rosa 'ls tenia contrets; al forn qu' encara 'ls debía 'l pá d' una setmana; á la taberna que prou vi que li havían fiat... y aixís per tot; fins que 'ls nobles pidolants, van desistir de continuar la capta, portant á la atribulada viuda per contes de diners... ¡un ruixat de llágrimas!

IGNASI IGLESIAS.

CARA Y CREU

I

Un hora empolaynantse
coquetona ha passat frente 'l mirall;
mirantse y remirantse
y ab polvos y pomada emblanquinantse
perque té de fer goig per aná al ball.

—Qu' hermosa soch, pensa ella.—
Lluhiré jo allí 'l mateix que llú una estrella
de nit en l' horitzó!...
Los joves, contemplantme aixís tan bella,
no deixarán que pari ni un ball ¡no!

II

Del ball ja n' es tornada.
¡Que trista que ha vingut!
Pobreta!... no ha trobat poch cambiada
la il-lusió rosada
que avans d' anar allí havia tingut!...

Ha hagut de arregar una cadira
la il-lusionada Elvira,
d' ahont no 's veyá res
y no ha pogut ballar. Per xó suspira
y diu:—Per anarhi aixís, no hi aniré més!—

JORDI MONTSERRAT.

MONTBLANCH.—En los días 24 y 25 del prop-passat, y en lo elegant saló-teatro de la societat Artesana, inaugurá sa campanya teatral lo quadro d' aficionats del «Círculo Calvo,» representantse duas obras cada respectiu dia. D' aquestas, n' hi hiagué tres de catalanas: *Ensenyanso superior*, de C. Gu nà, *La casa tranquila*, de C. Colomer y *Un dinar à M. Ramar*, de J. M. Pous.

En quant al desempeñyo, estigué molt acertat en sos papers lo director d' escena, Sr. Ciurana, com també 'l Sr. Monmany, distingintse tots los demés, en es ecial los joves Sanfeliu, Puig, Xalapeyra, Jové y Amorós, es

tant aqueixos últims inmillorables en la pessa de Gumá. Las Srtas. Alentorn (C.) y Alegret (L.) també cumpliren ab acert.

L' enhora-bona als joves del «Círculo» per haver omplert un vuyt qu' es feya notar de temps en aquesta vila.
J. C. F.

SITGES.—Diumenge passat la «Societat Artística» de aficionats, doná una funció en l' elegant teatro del Prado Suburense, posant en escena ademés d' una pessa castellana, la celebrada sarsuela catalana *Dorm*, que siugué molt aplaudida, distingintshi lo Sr. Diaz que representá lo paper de Sr. Palau discretament, com també lo Sr. Bartés (Francisco) y las Srtas. Baladía y Valor, que estigueren nolt acertadas. Acalá la funció ab la bonica sarsuela *Celos de un Rey*, distingintshi lo Sr. Aleu, que siugué justament aplaudit, com també ls Srs. Grau y Bartés (Albert) y las Srtas. Baladía y Valor.

UNA BELLESA

Primer premi del concurs celebrat à Viena

La orquesta dirigida per lo Sr. Carbonell, aumentada ab professors de la vehina vila, estigué acertada.

Un aplauso á la «Societat Artística» per la bona interpretació que donan á las obras catalanas, y desitjant que sovint donguin funcions tan agradables com aquesta vegada.

R. F.

REUS.—L' estreno en aquesta ciutat de *Ferma, despoli forçada*, drama basat en lo dret de pernada, es lo traslado á l' escena d' una página de la Etat Mitja, que las llibertats actuals han arrancat per sempre. La senyora Clemente (A) y lo Sr. Santolaria, se convertiren en la Vasalla y 'l gran Senyor, sent dignament secundats per la Sra. Clemente (P) y los Srs. Martí, Soler, Fernández y altres, que junts contribuiren al major éxit de l' obra.

Sense sagra, xi-tosa pessa en la que s' hi distingeixen los Srs. Goula y Soler, y la Sra. Monner, per la particular manera que sup caracterisarse.

La despedida de la companyia ab lo drama del senyor Soler (Pitarra), *Lo ferrer de tall y Casualtats*, deixá una bona recordansa.

¡Au raícoire!

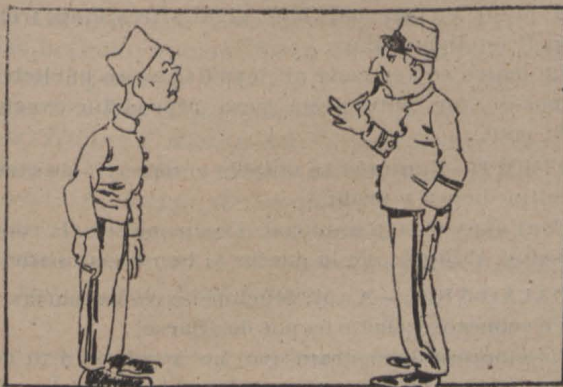
LL. S. E.

BLANES.—Ampliant la notícia que 's doná, respecte á la Companyia de sarsuela, dech dir que vingué, per actuar en los días senyalats, res iltant ser castellana y no catalana com avans s' havia dit.

Actuaren dos días posant en escena duas sarsuelas de tres actes.

La execució fou fatalíssima y de tot punt desacertada, havent sigut víctimas los abonats d' una broma bastant pesada per part del empresari. ¡¡Lo de sempre!!

EN LA MILICIA

—Es que hi trobat á un del meu poble....

—¡¡Animal!!!... Aquí se habla castellano.

Las funcions tingueren també la part còmica, puig varis joves de la tabola aburríts per las bellas del espectacle del primer dia, confeccionaren lo segón una corona d' aulfals y tomátechs, per regalarla segons tinch entós al fill del empresari que actuava de tenor. Pero no pogué arriuar á las taulas per un incident inesperat.

Traballá en lo teatro Reereo, las nits del 24 y 25 del passat Juny, la companyia de sarsuela composta de senyors catalans que parlav: n en castellá

Posaren en escena *El Juramento* y *El Barberillo de Lavapiés*, es-ent la concurrencia del primer dia molt numerosa, en sa majoria abonats á las duas funcions, que deixaren lo teatro casi desert lo segon.

De la execució los farém favor no parlantne.

Sembla que estát ensajant en dit teatro uns quants aficionats, pera posarla en escena per la próxima festa major, la ópera *Marina*. Me crech que es un plan descabellat.

La festa major, promet ser molt animada, puig se parla de tres envelats y quatre músicas forasteras.

Escriuré lo que 'n resultí.

J. R. y C.

GERONA.—En lo Teatro Principal hem tingut una companyia d' ópera qu' ha donat 6 funcions

Formavan part de dita companyia, entre altres las senyoras Bardabio y Anodio, y 'ls Srs. Bugatto, Gil-Rey, Garcin, Romeu, Guarduri, etc.

En lo Circol de Sant Narcís, tingué lloch una escullida funció en la nit de Sant Joan, representantse un drama en dos act's, en quin desempeñyo 's distingiren los Srs. Vert, Viñolas y Surroca, lo monólech *Un jugador* y la pessa *Un remedy fort*, obtenint aquesta última una interpretació bona per part dels Srs. Bataller, Vert y Viñolas.

J. F.

TARRAGONA.—En lo teatro Egara, la nit de Sant Pere van repre-entárlhi las obras en un acte *Lo Vigilant* y *Una senyora so a*. Aquesta se conceixia que flaquejava d' ensajns. La primera (monólech), fou recitada bastant be per lo Sr. Riera, pero no siguió del agrado del públich.

Per primera vegada en cixa temporada, essent segona representació, se posá en escena una sarsueleta titulada *Los Amors d' un sabat*, originals lletra y música de dos tarrasenchs, qu' ocultan los seus noms

Los dos personatjes únichs de la obra foren conflat's á la Srta. Riera y Sr. Vila, quins sortiren bastant ayrosos del seu comés, logrant ser molt aplaudits en una americana que hi há al final de l' obra.

Pochs alicients ha ofert nostra Festa Major.

Lo més notable ha sigut á no dupiar, *La Serpentina*: ja que ni las vetlladas literarias, y demás funcions han tingut l' importancia qu' era d' esperar.

Un aplauso, donchs, als empresaris de la *Miss Ida Fuller*, j' i qu' han fet coneixer la tan fa nosa dansa als tarrasenchs que no pogueren venir á Barcelona á véu-rela.

A. LL.

ESPARRAGUERA.—Lo dia de Sant Joan, se posaren en escena en lo teatro de la societat «Centro El Porvenir Esparraguerense,» duas produccions castellanas, haventse distingit lo Sr. Canals.

En la societat «Centro de la Siempreviva,» se posá en escena 'l drama *La Banda de Bas'ardia* y sa parodia *Lo Bando de l' Alcaldía*, de qual execució no puch donar detalls perque aixis ho continua volent aquella entitat.

Me veig obligat á fer constar que la societat «Centro de la Siempreviva Esparraguerense,» obra en sa majoria de vegadas impulsada no per un esperit de justicia y rahó, sino arbitrari y capritxós, servint d' instrument de vanjansa en lloch de procurar lo seu be y progrés, conforme podria citar molts casos y citaré si es convenient; aixis es que per ara sols me basta consignar que en clase de corresponsal literari se m' ha privat per acort de la Junta,—segons d' u lo President,—d' entrar en aquell local al sol y exclusiu objecte de cumplir ab mon deber de tal, á que 'm vaig obligá ab la Redacció d' aquet periódich; si dita prohibició en el fondo, no volgués dir un altra cosa, en bona lógica voldria dir que, despreciant las ideas del progrés de volguer donar per medi de la imprenta publicitat als seus actes que precisament aixis ho desitja tothom que obri ab llealtat y justicia, máxi ne tractantse d' una Societat que deu tenir orgull en que se sápigá per tot arreu que existeix ab una vida activa y vigorosa. Tal vegada aquesta prohibició incomprendible siga filla de la falta de criteri en apreciar la verdadera misió d' un corresponsal d' aquella classe, y si aixis no fos, desitjaria en honor del seu bon nom, que també fora 'l de sos socios components, que fes públich lo *per qué* de semblant mida ó acort prés, ja que com á excepció de las demás societats posa en tela de judici sa conducta devant de totas las personas imparciais y de criteri.

En virtut de denuncia al Govern civil de la provincia, está manat una inspecció al local que la mateixa Societat ocupa, per veurer si reuneix las condiciones de solidés indispensables per la seguretat de las vidas dels concurrents, y además també per sapiguer si reuneix las condiciones que deu, en conformitat á las disposiciones legals vigents, tot edifici destinat á espectacles públichs conforme hi tenen lloch, sobre quin extrém me atreveixo á contestar que molt s' en falta pera reunir las.

F. B.

AMOROSA

Dos flors jamay se besan sentse agravis
 quan lo sol estiuj ench las mira encesas;
 ¿los meus y los teus llabis,
 per ventura 's farán més que finesas?

Mort y vida en un cálzer, amorosas,
 trolaren per igual dos flors bassonas;
 ¿y menos que dos rosas,
 han de sé nostras ánimas parionas?

Mar y cel quan blavejan se confonen,
 mútuament retratant sa fas inmensa,
 ¿tos ulls y 'ls meus no 's fonen
 en l' abím infinit de nostra pensa?

Arrivada no bé á la adolescencia,
 la desgracia feri als teus pobres pares,
 ¿si es trista ta existencia,
 la meva com será, si 'm desamparas?

Pu'g no 't queda ja res, ¿vritat, hermosa,
 qu' ab passió m' aymarás tota la vida?

— ¡Ah, vina prest y gosa,
 que 'l temps passa y un cop no més convida!

JOSEPH FALP Y PLANA.

TEATROS LOCALES

NOVETATS.—Dijous passat tingué lloch l' estreno de la comedia *La loca de la casa*, original del distingit escriptor Perez Galdós.

Nostres constants favoreixedors poden veurer la ressenya que d' aquesta obra publicarem en lo número 51, corresponent al 28 de Jauer últim á continuació de son estreno en Madrid.

En lo número vinent veurém si *La loca de la casa* produhirá aquí diferents efectes.

ELDORADO.—Los aficionats al art dramàtic anyoradissos de tensions tràgicas, tiradas de versos y culminants situacions, han pogut fer la pau aplaudint á diari al astre que millor brilla en l' actual escena castellana.

Vizo podrá conservar grat recort d' aquestas últimas representacions de despedida pera sa excursió per América.

Lo subíime en lo calgar, El zapatero y el rey, Un drama nuevo, El nudo gordiano, y totas quantas obras s' han posat en escena, han sigut altres tants triunfos pera l' inteligent actor.

Lo teatro se veu cada nit invadit per un públich tant numerós com entussiasista pera reproduhir ovacions á cada punt.

TIVOLI.—Continúa la notable companyia de sarsuela recuilit honra y profit.

Pera avuy estava anunciat l' estreno de la opereta *Eloisa y Abelardo*, de la que n' hi han bonas noticias.

CALVO-VICO.—A ral, funcions extraordinarias y públich numerós. ¿Qué n' és pot desitjarse!

La empresa demostrant que no s' adorm á la palla, ha construït un decorat pera *Los sobrinos del capitán Gran*, quin estreno está anunciat pera aquest vespre.

CIRCO-ESPAÑOL.—Molt aplaudit y objecte de mostres de simpatia sigué 'l Sr. Borrás en las funcions de despedida.

Pera avuy dissapte está anunciat lo debut de la companyia de sarsuela que en alguns diás á la setmana establirà la costum de donar funcions per horas.

CIRCO-ECUESTRE.—Justa es la fama de que venia precedi la Mlle. Eugenia Petrescu.

Dintre 'l género de contorsionistas, molt ha vist nostre públich, pero res presentat ab la seguretad, flexibilitat y elegancia d' aquesta artista.

Lo públich acíll cada vespre sos treballs entre graus aplausos.

L' adquisició ha sigut acertada.

LABRUGUERA.

¡NO SAPS PER QUÉ!

¿Saps per qué veus l' aucellada
 que de terra vola arrán?

¿Saps per ué lo rossinyol
 ja no entons com avans
 cançonetas amorosas
 qu' amors feyan somniá?

¿Qué no ho saps? ¿dius que ho ignoras?
 — Donchs, escolta, qu' ho sabrás.

Molt temps fa que nostra patria
 está quasi agonitzant,
 y que sos preuhats fills buscan
 lo poguerla retornar.
 y donarli com tenia,
 sacrosanta llibertat:

llibertat qu' un temps gosava
 com l' aucellet al boscám.

No volém, de cap manera,
 que l' empresonir dogals,
 ni qu' en son llit agonitzi
 la mare dels catalans.

Volém una parla dolça
 qu' arreu se pugui parlar,
 y que 'l penó qu' ella ostenta
 ab quatre barras de sanch,
 en totas parts d' eixa terra
 s' enaróli ab llealtat.

Per có veus que l' aucellada
 de terra ne vola arrán.

Per có veus que 'l rossinyol
 ja no canta com avans
 cançonetas amorosas
 qu' amors feyan somniá.

NOY DE PRADES

CONCERTS DE EUTERPE

Dijous de la setmana passada va donarse en lo Teatre Tivoli lo Sisé Concert de la temporada.

Totas las composicions foren executadas ab acert, mereixent algunas d' ellas los honors de la repetició sobressortint *Los Xiquets de Valls*, de Clavé; *Fra-ternitat*, *Himne á Reus* y *La Nit*, de Goula (pare); la sinfonía n.º 3, sobre motius catalans, de J. Ribera y la gavota *El Rapto*, de Nicolau.

La concurrència, numerosa, com de costum.

Lo Séptim Concert está anunciat pera 'l pròxim día 25, festivitats de Sant Jaume.

T. GRANER

A RIPOLL

—A veure qué farán aquets catalans.

—La vritat es que aquesta vegada també se 'ns han menjat las bessas.

SÉPTIM CONCURS

DOLORAS

Llista de composicions rebudas.

- 1, Lo Contrast, «Vritat y Fingiment», «Avia y netra».
- 2, Aquí 'n van tres.—3, Amor, «Violeta», «Lo Campanars».—4, ¡Humanitat! ..

Igual que á una flor tendre, que quan mes perfumeja
l' hivern crudel de sopte, sas galas ve á robar,
á tú vingué la Parca, portada per la enveja
de veurer ditxa inmensa, en reduhida llar.

Fera traició, falsia, plahers de juvenesa,
jamay per ton cor tendre ne varen existir;
del món sols conequeres, l' esglay y bondadesa;
cuan l' hom neix, allavoras, la fosa 't va engullir.

Cuan la fantasia, la vida tant sols creya
un cel blavis puríssim de ditxa eterna ensemps,
cuan sempre la ventura joyosa te somreya
quedá ton cos inmóvil per ferne pols lo temps.

Cuan ni encar' primerencia velada ne donares
ni estendrer vas tas alas, pel món, l' etern espay,
ben poch ton goig va ésser, mes si tan poch gosares! ..
Pobars d' aquesta vida, no vas sufrir jamay.

FRANCESCH TORRES.

NOVAS

Tal com anunciarem, avuy se comensa á repartir en lo folletí lo popular drama en tres actes, original de D. Frederich Soler, (Pitarra), *Las joyas de la Riser*.

Se 'n repartirán vuyt planas setmanals y quedarà completada en deu números.

Ab motiu de comensar avuy obra nova, debém repetir la conveniència de que tots los que desitjin colleccionarla pera ferla encuadernar, es preferible no tallin los folletins ja que fentho dificultan la encuadernació.

Crida l' atenció á Madrid lo fet següent:

En lo Circo Colon s' hi exhibeixen quatre lleons. Son domador, qu'es un alemany, Max-Himm, publicá un avís manifestant que si algú s' atrevia á entrar á la gabiá d' aquellas fieras, li regalava deu mil pesetas. Encare que ben pagada, no era de creurer que ningú acceptés aquella invitació tan perillosa.

Donchs, ab gran sorpresa del domador alemany, aitre domador catalá ha acceptat la oferta. Es lo conegut Malleu, qui s'ha presentat al Circo Colon, y ha demanat que se li obri la perillosa gabiá, cosa que lo Sr. Max no ha volgut, segurament temerós de perdre 'ls dos mil duros. Actualment los dos domadors publican remitits en los periódichs, sollicitant lo judici del públich.

Segons noticias, está traduhintse al castellá la humorada *Pintura fi de sigle*.

Diumenge passat va inaugurar-se en aquesta ciutat una nova societat ab lo títol de *Roger de Lluria*, instalada en lo carrer de la Aurora, núm. 12.

Dita inaugural se vegé molt concorreguda per escullida concurrència, abundant en gran número elegants senyoretas que al entrar en lo local eran obsequiadas ab bonichs rams de flors.

Lo programa de la festa fou compost per sessió literaria-musical, representació de *A la prevenció* y un escullit ball de societat.

Per acort del Consell municipal de Montpeller, lo teatro propietat del municipi estarà á disposició dels felibres durant una temporada del any pera la representació de obras dramáticas en la llengua del país.

A dit objecte s' ha format una companyia purament meridional pera donar á coneixer las obras del teatro regional.

Lo Sr. Gobernador civil de la provincia ha designat á un arquitecte pera fer un reconeixement del estat dels sostres de teatros, cafés y salons de ball.

Los periódichs regionalistas francesos anuncian la próxima excursió dels *Cigaliers* y dels *Felibres* de París, que s' efectuará lo pròxim mes d' Agost y tindrà per terme del viatge la ciutat de Aix, antiga capital de Provenza.

